

LBRIS

We know
books

**MICHAEL
SAMMARITANO**

**Conspirația
\$iciliană**

editura rao

IBDIS | We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAMMARITANO, MICHAEL

Conspirația siciliană / Michael Sammaritano; trad.:

Iulia-Sinziana Medvețchi. – București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-49-1

I. Medvețchi, Sânziana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL SAMMARITANO

The Sicilian Conspiracy

© 2006 by Michael Sammaritano

Toate drepturile rezervate

Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau transcrisă în nici o formă sau prin nici un mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informațiilor, fără permisiunea autorului, cu excepția includerii unor scurte citate într-o recenzie.

Traducere din limba engleză
IULIA-SÎNZIANA MEDVEȚCHI

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-8255-49-1

STRĂMOȘILOR MEI

Sunt mândru de rădăcinile mele,
pentru că în Sicilia avem grijă întotdeauna de familia
noastră și ne făurim propriul destin.

MICHAEL SAMMARITANO

1

Fie că ne place sau nu, Mafia se regăsește în politica noastră și Mafia conduce afaceri profitabile. Un singur om este responsabil pentru toate astea.

Drumul din Scarsdale până în Manhattan a fost o nimica toată. Găsi și loc de parcare, ușor. Bineînțeles, era duminică dimineța. Dornic să afe ultimele știri, Ray porni în scurta plimbare până la Grand Central Station. La chioșcul de ziare, primele pagini anunțau:

ULTIMA SUFLARE? FĂRĂ VREUN URMAȘ LA ORIZONT,
ÎMBĂTRÂNITA ȘI ODINIOARĂ PUTERNICA MAFIE
SE CONFRUNTĂ CU UN VIITOR INCERT.¹

În timp ce stătea la coadă ca să cumpere ziarul, mintea lui Ray o luă iute înspre trecut, spre balastieră, cu muncitorii și utilajele sale în funcțiune. Îl auzise pe unul dintre bărbați urlând cât putea de tare:

– Dați-vă înapoi... dați-vă înapoi!

Sal și Don Saverio se aflau cu el pe platforma de deasupra gropii în momentul în care balustrada cedase. El și Sal săriseră de pe punte, salvându-se. Don Saverio însă alunecase, plonjând cu picioarele înainte, și scosese un

¹ Associated Press, Larry McShane, 2 noiembrie 1997.

răcnet care cufundase șantierul într-o tăcere desăvârșită. Mecanicul oprise axul, iar Don Saverio rămăsese prins între fălcile superioare ale concasorului.

Toată lumea de pe șantier, cu excepția lui Don Saverio, văzuse pietrișul însângerat și fâșiile de îmbrăcăminte și de piele cum cădeau fluturând spre fundul gropii. Menghinile hidraulice ce-l ținuseră strâns pe Don Saverio, puțin mai jos de talie, fuseseră motivul pentru care acesta mai respira încă, pentru că împiedicaseră sângele să-i țâșnească afară. Sal, care luase locul mecanicului, depășit de situație, le ținuse nemișcate.

În stare de șoc, fără a mai simți vreo durere, Don Saverio privise în sus la Ray și bolborosise:

– M-ai dovedit!

În lift, în drum spre biroul său, Ray încă era cufundat în gânduri. Apoi, simțind privirea insistentă a celui lalt pasager, îndoi ziarul. „Cine e? Am mai văzut aceste mici zvâcniri în jurul buzelor, ce prevestesc un zâmbet. Țsta-i tipul; dar cum se poate așa ceva?“ Liftul, zumzâind, se opri cu o ușoară trepidație. Ray strânse din buze și coborî la etajul 42. În vreme ce ușile se închideau în spatele lui, se îndreptă mai întâi spre bufet și apoi spre birou.

Cu ziarul la subraț, un covrig într-o mână și o cană de cafea fierbinte în cealaltă, împinse ușa și o deschise. Încăperea nu fusese curățată. Ridicându-și încetișor piciorul drept, găsi marginea ușii în spatele lui și o împinse cu putere. Strecurându-se printre niște cutii goale și un coș de gunoi din metal, ajunse la birou. Scoase capacul de la cafea. Câteva picături de lichid stropiră sugativă. Le întinse, lăsând dungă uscate pe hârtie. „Ce naiba, mă mut de aici.“ Dădu pe gât niște cafea, lăsându-se pe spate în scaun, și citi:

New York – Agățate de ferestrele Clubului Social „Ravenite“ din Mica Italie, două panglici galbene, decolorate, amintesc de un naș ce n-are să mai revină: capul familiei Gambino, John Gotti. Materialul ponosit duce cu gândul la alte vremuri, când...¹

„Ei chiar nu înțeleg, se gândi, lăsând ziarul să-i cadă în poală. Cu cât scriu mai multe despre Mafia, cu atât se îndepărtează de adevăr. Ei chiar nu înțeleg.“ Pe măsură ce-l citea, articolul îi trezea lui Ray tot mai multe amintiri.

Era 31 august, iar în Alcamo – ca peste tot în Sicilia – ziua aceasta marca expirarea contractelor de închiriere pentru proprietăți, dar era și momentul potrivit pentru a tăia de pe răboj dușmăniile și certurile vechi. Nimeni nu făcea excepție. Cei dornici să încheie un nou „contract“ pe viață trebuiau să înceapă fără obligații și cu binecuvântarea lui Don Saverio Cremona.

Carlo își împușcase întâi prietena și apoi fratele, pe Stefano. Focurile de armă îi răsunau încă în urechi.

În acea noapte funestă, cu aproape patruzeci de ani în urmă, fonograful răsuna puternic, spărgând tăcerea nopții. Se auzeau cele mai recente hituri americane. Pe ringul de dans, tinerii își mișcau trupurile în ritm de rock.

– Pe vremea noastră, nu era permis nici măcar să vorbești cu o fată, darămite să o iei la dans, jeleau vârstnicii, ridicând din nas precum caprele ca să privească mai bine spectacolul. De tot plânsul. Și indecent. Unde s-a ajuns în ziua de azi?

Pentru a încetini ritmul, DJ-ul alese cel mai iubit hit al lui Frankie Laine, *Jezebel*. Când răsunară cele două împușcături, discul se opri cu un scrâșnet țipător. Mulțimea, curtea interioară, întregul port amuți. Numai valurile

¹ Associated Press, Larry McShane, 2 noiembrie 1997. (n.a.)

ce se spârgeau la mal se mai puteau auzi din curtea plină de oameni. Schimburile de priviri erau singurele mișcări. Părea că se instalase teroarea. Această stare zăbovi, se lungi pentru câteva secunde care părură o eternitate.

Cu fiecare pas răsunând pe podeaua mozaicată și cu un rânjel întipărit pe față, Carlo Cremona străbătu curtea interioară și se postă în fața tovarășilor săi.

– În seara asta mi-am încheiat socotelile cu fratele meu.

Studiindu-le fețele, le găsi aprobatoare. Pentru a-și consolida alibiul, porni către ceilalți oaspeți. Pe masa destinată femeilor se afla un bol de cristal umplut cu puncte verzu. Bătrânele îl pregătiseră, întrucât credeau că va alimenta relații de lungă durată. Când Carlo se apropie de ele, îl primiră cum se cuvenea, majoritatea fiind însă mânată de frică. Satisfăcut, îi făcu semn din capul DJ-ului, care porni din nou muzica.

În ciuda amintirilor dureroase, lui Ray îi făcea plăcere să-și revadă plaiurile natale, chit că o făcea doar în gând. Până la urmă, acolo crescuse și acolo încă mai trăiau mama și prietenii lui. Nici nu apucase să se întoarcă la articol, că două bătaii rapide în ușă anunțară sosirea Silvanei.

– Bună, Ray!

– Silvana, ce cauți aici?

– Da' pe cine așteptai?

– Ei, și tu acum! Credeam că ești la Londra.

– Am aterizat acum o oră.

Îl cercetă din cap până-n picioare și apoi se uită în spațele canapelei. Ray se ridică să o întâmpine.

– Intră. Nu te așteptam până marți.

O cuprinse în brațe.

Ea îl mângâie pe spate.

– Am sunat acasă, apoi aici.

– A sunat telefonul, dar nu ți-am auzit vocea.

– M-am gândit să-ți fac o surpriză. Așa că iată-mă!

– Sper că nu faci pe detectiva...

– Bineînțeles că nu, suntem căsătoriți de prea multă vreme pentru așa ceva. Poate că mă mai apucă gelozia din când în când, atâta tot.

– Zâmbește cât vrei, mie puțin îmi pasă.

Ray nu se îngrijora și, în mod straniu, îi plăcea la nebunie că era posesivă. Partidele de amor ce urmau acestor încleștări îl făceau întotdeauna să simtă că redescoperă sexul, că e la fel ca prima dată.

– Ce citești?

– Aceleași știri. Nimic nou.

– Nu-i așa că-i jalnic?

– Să știi că e. Dar lasă-mă și pe mine să-ți pun întrebări: cum ne-a mers la Londra?

– Prezentarea a rupt gura târgului. Piese de podium i-au atras pe cei mai în vogă achizitori din lume. Dacă ai fi fost și tu acolo, ți-ar fi plăcut.

– Înseamnă că a fost grozav.

– *Magnifico*... Ție cum ți-a mers?

– Tu cum crezi? șopti el. Ne-am băgat într-o întrecere afurisită, nu-i așa?

– Așa-i. Își odihni capul pe pieptul lui. Mă bucur că aproape s-a terminat.

– Hai să mai avem răbdare puțin și o să-i dăm de capăt. Ție trebuie să-ți mulțumești pentru asta. Întreaga lume recunoaște că *Giglio* e cea mai grozavă casă de modă, și asta mulțumită ție.

– Ești un tip pe cinste. Îl strânse și mai tare în brațe. Fără tine alături, încă aș fi în Sicilia, visând cu ochii deschiși. Își frecă pleoapele, cu degetele. Te rog să-mi răspunzi la întrebare.

– Ce întrebare?

– Cum ți-a mers cât am fost plecată?

– A, asta. Uite-te în jur. În afară de ce mai e prin bufet, au mutat totul săptămâna trecută. De-acum, putem să mergem la serviciu pe jos.

Mutaseră sediul *Giglio* în White Plains, aproape de casa lor din Scarsdale.

– De ce nu i-ai spus să ia de-aici și toate lucrurile astea, ca să le sortezi pe îndelete?

– Prea multe amintiri neplăcute. Nu vreau să le târăsc acasă. În afară de cărți, majoritatea sunt de aruncat.

– Ray, mie îmi place cum rezolvi tu lucrurile, nu te grăbi, e încă devreme. În plus, de-acum încolo o să am o mulțime de timp pentru tine și familie.

Obosită de pe drum, își dădu jos pantofii cu toc și se așeză mai bine pe canapea.

Adormi, în vreme ce Ray continuă să se gândească la ziarele care anunțau că Mafia este pe moarte, fără a observa însă cum noua Mafie devenise chiar mai zeloasă decât cea inițială. „Urmăriți-i voi în acțiune pe kongresmeni, pe directorii executivi sau pe majoritatea conducătorilor de state și a dictatorilor militari și o să vedeți despre ce e vorba.“

Din biroul său, Ray avea acces la două săli de conferință. De asemenea, avea la dispoziție un living și un dormitor prevăzut cu duș. Peretele de est al livingului era ocupat de o fereastră lată. Până ce o clădire nou construită blocase priveliștea, avusese posibilitatea să admire Long Island Sound care se întindea până la reședința lui de vară din Montauk Point. În stânga, dacă se căznea puțin, putea să vadă până la casa lui din Scarsdale.

O admiră pe Silvana odihnindu-se. La șaiszeci și patru de ani, era încă fascinantă. Călătoria la Londra, stresul prezentării de modă și zborul de noapte își spuneau cuvântul. Se duse să o acopere cu o pătură și se văzu în

oglindea de deasupra canapelei. Amândoi căpătaseră, cu vârsta, câteva linii fine în jurul ochilor, cute ce nu răpeau nimic, ci mai degrabă dădeau caracter fețelor lor. Părul ei era negru și lucios, al lui, aproape cărunț. Pielea ei era creolă, pe când a lui era palidă, neatinsă de soare.

Întors la birou, se roti cu scaunul spre o *credenza*¹. Aici văzu și mai multe dovezi ale îmbătrânirii lor. Rama din stânga conținea o poză cu el și Silvana la douăzeci de ani. În dreapta trona o poză a bunicului. Fotografia din mijloc îi înfățișa pe părinții lui. Fusese făcută cu o lună înainte ca tatăl lui să fie ucis. Mama lui nu venise să stea cu el la New York. Cu ani în urmă, îl luase de soț pe Sal Rocca. Sal era omul cel mai de încredere al lui Ray. În colțul biroului se găsea o bătrână mașină de scris Olivetti așezată pe propriul suport, cu o foaie de hârtie îngălbenită, pe care se distingeau, vag, două rânduri.

Enervat de clădirea nouă ce se ridicase alături, nu dădu la o parte perdelele din spatele său. Privind înapoi la Silvana, gândurile îi zburară spre acea ultimă petrecere de la Alcamo Marina.

Ray rămăsese singur în patio, cu fața spre mare. Avea douăzeci de ani și își făcea griji cu privire la decizia pe care trebuia să o ia. Urma să i se alătore lui Don Saverio pentru a-și răzbuna tatăl. Avea să-și amâne o vreme visul de a scrie romane. Acest ultim gând îl duse înapoi în timp, cu câteva zile înainte ca tatăl lui să fie ucis.

Cutreierând prin casă, Ray cel Mic aruncase o privire în atelierul mamei. În fața unei ferestre prin care se revărsau razele soarelui, văzuse monstrul. În multe nopți îl auzise scoțând, iute, acele sunete distinctive: tic-tic-tic. Se apropie cu îndrăzneală. În fața ochilor îi apărură în înșuruire de clape negre imprimate cu litere albe. Pășii mai aproape

¹ Măsuță sau policioară (n.tr.)

și atinse o clapă de la capătul din stânga al mașinii. Dar nu se întâmplă nimic. Când apăsă mai tare, un braț cu un ciocănaș în vârf se desprinsese din rând, îndreptându-se cu viteză spre centrul foii în același moment în care o panglică se ridică, parcă pentru a proteja hârtia. În ciuda acestei protecții, ciocănașul se izbi de panglică, lăsând în urmă litera „A“.

Ray cel Mic era intrigat. Ce distractiv era! Apăsă apoi Z-ul și C-ul și V-ul și M-ul, apoi M-ul din nou și pe urmă Q-ul. Dar când bătu pe „Tab“, totul se duse de răpă. Șina se grăbi spre stânga, lovind un clopot cu un zgomot ce-i reverberă din urechi în cap, zguduindu-i tot corpul și lăsându-l pe Ray cel Mic în stare de șoc. Clinchetul îi atrase atenția mamei. Înfricoșat de monstru, băiatul se dădu un pas înapoi și așteptă, cufundat în gânduri. Când i se păru că era în siguranță, se apropie din nou, împreună cu mama sa, care, venindu-i în ajutor, întinse mâna pe deasupra lui și trase hârtia în sus o idee. Apoi îl apucă de deget și îl ajută să mai bată opt litere:

R-a-y G-r-e-c-o

– Ce-i asta, mamă, ce-i asta?

– E numele tău.

– Numele meu, mămico? Numele meu? chicotise puștiul, privind în sus spre ea.

Mama îl învătă să citească și să dactilografieze. În adolescență, ca un geniu care se plictisea de moarte la școală, deveni un cititor avid, iar mai apoi publică niște eseuri care au atras atenția publicului.

Câțiva ani mai târziu, într-o duminică, după liturghie, Ray discuta cu părintele Francesco. Conducător de Silvana, Don Saverio li se alătură. Ea purta o rochie galbenă cu buline. Zâmbetul ei radios se potrivea ca o mânășă ocaziei.

– Don Saverio, aș dori să vi-l prezint pe Ray Greco, spuse părintele Francesco.

– Îmi face plăcere, Ray.

Silvana zâmbi când tatăl ei dădu mâna cu tânărul, cu ochii la ea.

– Tati, Ray scrie eseurile acelea din *Gazzetta* care-ți plac ție atât de tare.

– Îmi place cum scrii, tinere. Vino să mă vizitezi cândva. Aș dori să-ți împărtășesc unele idei de-ale mele.

– E bine dacă vin marți?

Don Saverio se sprijini în baston.

– E foarte bine.

Gândul că Ray urma să vină pe la ei o entuziasma pe Silvana. Poate vor avea prilejul să vorbească doar ei doi, se gândi ea. În orice caz, știa că tocmai se înfiripa ceva serios. Fără să fie conștient de toate acestea, părintele Francesco îi urmărea zâmbitor, strâmbând uneori din nas.

După opt ani, Ray decisese să i se alăture lui Don Saverio. Ca de obicei, stătea în patio, ascultând muzica în loc să petreacă. Îi făcea plăcere să privească portul în vreme ce briza îi sfichiuia fața. În seara aceea, nu putea să deosebească cerul de mare. Lămpile bărcilor pescărești se amestecau cu stelele de deasupra sa. Era un spectacol de proporții cosmice.

Alcamo Marina este un loc unde oamenii petrec până în zori în nopțile de vară. În seara aceea avea loc ultimul bal al sezonului. Și, înainte de a pleca spre America, Ray trebuia să o cucerească pe Silvana.

Între cântece, Ray auzi o fată urlând. Țipătul venea din apropierea barăcii din grădină, de unde răsunaseră mai devreme cele două focuri de armă.

Desprinzându-se de gândurile sale și privind peste birou, o admiră pe Silvana. Era un om fericit. Ea era partenera lui. Era și mama celor trei copii ai lui. Îi dăruise nenumărate momente de neuitat fără să se plângă

vreodată. Privindu-i trupul senzual, fu cuprins de impulsul de a împacheta. Dorea să ajungă acasă înainte de cina duminicală cu copiii. Puse o cutie goală pe birou și, la picioare, coșul de gunoi.

Clinchetul scos de o cheie legată de un dolar din argint, aruncată pe fundul coșului, îi aminti de puștiul de pe Harman Street și de Santo Pellegrino.

– Tipul din lift, spuse îndeajuns de tare pentru a o trezi pe Silvana. Nenorocitul – el era, s-a făcut mare acum, nu-i așa? Poate nici el nu m-a recunoscut. Jur că o să pun mâna pe el... Îmi pare rău. Nu doream să te trezesc. Termin în curând; mi-ar plăcea să ajung acasă înaintea copiilor.

– Și mie la fel, zise ea. Se întinse și-i zâmbi.

Ray dădu cutia la o parte, se apropie de canapea și îi întinse mâna.

– Ce rost are să așteptăm până atunci?

După un timp, relaxați, erau amândoi gata să meargă acasă.

– Ray, ce i s-a întâmplat de fapt lui tata?... A întrebare de mine? Credeam că Sal e stăpân pe situație.

2

Alcamo Marina se află pe țărmul nordic al Siciliei și dă înspre Marea Tireniană, fiind amplasată la câțiva kilometri mai la nord de Alcamo și în estul lui Castellammare del Golfo. Se întinde de la mare până la jumătatea unui deal înalt de două sute de metri. Cei șapte kilometri de coastă sunt înțesați cu vile și bungalouri, dar nimic din peisajul haotic nu răpește din frumusețea plajei albe, nisipoase. Din contră, chiar adaugă culoare scenei.

Dacă înoți în larg și privești înapoi, depășind cu ochii dealul, în fundal vei observa un turn rustic, pătrășos, în vârful unui munte. E vorba despre cel mai proeminent reper din Alcamo, Torre Saracena¹. Muntele este Monte Bonifato, înalt de opt sute de metri.

În fiecare an, din ultima zi de școală până la mijlocul lui septembrie, Alcamo Marina devine un permanent loc de joacă pentru copii și o destinație de vacanță pentru mamele lor. Conform tradiției, familiile migrează la plajă, în timp ce soții și tații continuă să muncească în fiecare zi pentru a le finanța distracțiile.

În Sicilia, până în anii '50, a continua să mergi la școală după clasa a cincea nu era defel un obicei. Asta nu pentru că nu erau destule școli; ba chiar existau câteva

¹ Turnul Sarazin (n.tr.)